

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 8 Φεβρουαρίου 1920

ΑΡΙΘ. 670

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Διάλογος με τὴ ντάμα μου

—Σαμπάνια! θέλω νὰ μεθύσω σήμερα ἐδῶ περὰ.
Κοίτα τὸν κόσμο πὸν γελᾷ καὶ παίζει ὅλο χαρὰ
καὶ σὺ μονάχα, ντάμα μου, θλιμμένη νόχτα - μέρα
λόγια στὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ μοῦ λές λυπητερά.

—Ἄκου, τὸ δῶλς ἡ μουσικὴ τονίζει οὐθυμικά...

—Σὰ στεναγμό.

—Τᾶνθι φιλοῦν στήθια ἀπολὰ πὺν γαίνε...

—Καὶ ξεψυχοῦν.

—Κερία χιλιάδες λάμπουν...

—Νεκρωιά.

—Ζευγάρια λέν' ἐρωτικά λογάκια...

—Ἀῖριο θὰ κλαίνε.

Σόπα! Σὲ κρύσταλλο βαθὺ κέρνα με καὶ κεράσου
καὶ πίνε νὰ μεθύσωμε καὶ οἱ δυὸ μας. Στὴν ὑγείᾳ σου!

Σ' ἓνα ἀρροσίνερο ξανθό, σὰ λουλουδιῶν ἀψίδα
φωτολουισμένη ἀπὸ τὰ κεριὰ σὲ βλέπω—ὦ εὐτυχία!—
νὰ μοῦ χαμογελάς καὶ σὺ σὰν εὐθυμὴ βασιλίδα,
ντάμα μου, ἀγώρισι ποντοῦ - ποντοῦ, Μελαχολία.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Τὸ δ' ἐκείνου μου

..Μιά φορὰ καὶ ἓναν καιρὸ
κάποιο νέο ἀγόρι
ἀπὸ τόπο ἀλαργινὸ
ἔστειλε σὲ κόρη,
—Ἐνα ἀγόρι νιό, ξανθό—
δῶρο δαχτυλίδι,
ὄχι ἀσημι καὶ χρυσό
καὶ τρανὸ στολίδι.
Ἀπὸ τόπο ἀλαργινὸ,
κεῖ πὺν ἡ μάχη ὀργιάζει
στὸ λιοντύρι τὸ καυτό
καὶ στὸ κρύο τάγιαξ,
Στέλνει στὴ μελαχροινὴ
σκέτο δαχτυλίδι
χορὶς πέτρα γαλανή
κι οὔτε ἄλλο στολίδι.
..Σίδερο ἦταν μοναχό,
αἰδερο ἀπ' τὸ κανόνι
πὺν στὸ θρονονερό του ἀχό
ἡ καρδιά : σφυρὶ στ' ἀμόνι.
..Τὸ φιλάει ἡ Κοπέλλα
καὶ στὸ δάχτυλο τὸ δάξει—
ὦ, καμάρι καὶ χαρὰ!
λές φαρὰει τοπαῖ!

Θάμα!—μέσα στὴν καρδιά
φλόγα φουντωμένη νοιώθει :
πνίξανε μὲ μιᾶς τὴ νιά
γιὰ τὸ ἀγόρι χίλιοι πόθοι.
Μιά τοιγγάνα μελαρή
φλόγα πήρε ἀπ' τὴν καρδιά του
τῶφμασε μὲ ξόρκια αὐτὴ
καὶ ἡ Κοπέλλα πὰ δικιά του.

Συνοψη

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΟΡΦΑΝΑ

Στὸ διάλειμμα τὰ παιδιὰ στεκόντουσαν μαζεμένα
σὲ μικρὲς μικρὲς παρῆες. Ὁ μεγάλος γυμνὸς θάλα-
μος ἦτανε γιομάτος ἀπὸ γελοῦς φωνές, φλύαρες φωνές.
ὅμως κάπως συγκρατημένες. Καὶ τὸ γέλιο ἀκόμα, φο-
βισμένο ἔβγαине ἀπὸ τὰ στόματά τους. Οἱ φωνὲς δὲν
ἐπιτρέποντουσαν — αὐτὸ τὸ ἤξεραν ὅλες τους. Αὐτὸ
ἦταν ἐναντίο στὸν κανονισμό. Μποροῦσε νὰ θυμώσει
ἡ Ἀδελφὴ Κλάρα, καὶ τιωροῦσε σκληρά.

Ἡ Κατινούλα εἶχε τρυπώσει σὲ μιὰ γωνιά. Κοιτοῦ-
σε μὲ τὰ μεγάλα, φοβισμένα της μάτια, καρφωμένα
ἀπέναντί της. Ὅλα γύρω της ἦτανε νέα γι' αὐτήν,
καὶ τὰ εἶχε χαμένα. Ὁ μεγάλος ὁ θάλαμος, τὰ πολ-
λὰ κορίτσια! Ἀχ, Θεέ μου, νὰ ἐρχότανε τώρα ἡ μη-
τέρα — μὰ ἡ μητέρα ἦτανε τώρα πεθαμένη. Κρατοῦ-
σε στὸ χέρι της τὴν πρωινὴ φέτα πὺν τῆς εἶχαν δωσ-
μένη ὅμως δὲν ἔτρωγε. Χοντρά, βαριά δάκρυα στε-
κόντουσαν στὰ μάτια της.

«Εὖ», εἶπε μιὰ φωνὴ σὲ πλάι της, «γιατὶ κλαῖς;
θὰ εἶσαι καινούργια ἀκόμα, ἔ»;

Ἡ Κατινούλα δὲν ἀποκρινότανε. Ἄφινε μονάχα
νάκουστεῖ ἓνα μικρὸ ἀναφυλλητό.

«Καὶ ποτε ἦρθες» — Στὸ κορίτσι πὺν τὴν εἶχε πρω-
τοζυγώσει, εἶχανε προστεθεῖ κάμποσα ἄλλα. Τὴν κοι-
τούσαν μὲ περιέργεια : «Γιατὶ ἦρθες ἐδῶ» ρώτησε ἡ
μιὰ ἀπὸ δαῖτες. «Ἐχεις ἀκόμα πατέρα»;

«Ὁχι», ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ σιγανὴ φωνή, πὺν
μόλις πὺν ἀκούστηκε.

«Πέθανε, δηλαδή, ἡ δὲν εἶχες ποτέ σου πατέρα»;
Τὸ παιδί κοίταξε μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, δίχως νὰ
καταλαβαίνει, καὶ ὕστερα ψιθύρισε : «Πέθανε».

«Ἄ! καὶ σ' ἔφερε δῶ ἡ μητέρα σου; Μὰ γιατί
εἶναι ἄρρωστη»;

«Ὁχι» — καὶ τώρα τὴν πήραν τὰ δάκρυα στὰ σπ-
στά. καὶ ἔτρεχιν ποτάμι : «Κι αὐτὴ πέθανε».

«Εἶναι πολλὸς καιρὸς» ξαναρώτησε ἡ μεγαλύτερη.

Ἡ Κατινούλα δὲν ἀποκρίθηκε. Ὅλος ὁ πόνος, πὺν
πλημμυροῦσε τὴν μικρὴ της τὴν καρδιά, εἶχε ξεσπά-
σει μεμιᾶς. Ἐνα ἄγριο κλάμα τάραζε τὸ μικρὸ της,
τὸ μαλαμένο κορμί. Τὰ κορίτσια στεκόντουσαν σὰ χα-
μένα, καὶ κοιτούσαν βουβά τὸ ἀπελπισμένο παιδί. Μιὰ
μικρούλα ἄρχισε καὶ αὐτὴ νὰ κλαίει, πὺνς ἔχει ἀπὸ